

Knjiga o popolni sreči

Izšla je knjiga Božja previdnost, ki nam lahko pomaga sprejeti trpljenje

Knjiga Božja previdnost je katoliški klasik in je v Franciji izšla že več kot dvajsetkrat, razširila pa se je po vsem svetu. Končno jo lahko beremo tudi v slovenščini v prevodu Marjana Poljanca. Besedilo, ki je staro že približno 350 let, je namreč relevantno tudi za današnji čas.

Avtorja – francoska jezuita Jean-Baptiste Saint-Jure in sv. Claude la

Avtor knjižice Claude la Colombière

Colombière – sta prek svojega dela, pridiganja in duhovnega spremljanja pomembno vplivala na duhovnost Francije in vsega Zahoda. Duhovno ozadje piscev v spremni besedi razlaga jezuit p. dr. Damjan Ristić: »To zgoščeno besedilo je izhodišče za pogled na svet, v katerem je vsak posameznik poklican, da odgovori na Božji klic in učeč se od Kristusa najde in izpolni Božjo voljo.«

RANLJIVOST LJUDI PRED TRPLJENJEM

Spodbuda, iz katere je nastalo besedilo te knjižice, je bilo vprašanje, ki je bilo že takrat in je še danes med najbolj perečimi eksistencialnimi vprašanji: Zakaj je na svetu zlo, zakaj Bog dopušča trpljenje, če je Božja ljubezen tako neskončna? Zakaj umirajo nedolžni otroci, če bi jih lahko

Bog rešil, saj je vendar vseomogočen? »Knjižica skuša biti nekakšen odgovor na to dilemo s tem, da nam predoča kot rešitev Božjo previdnost z argumenti, s svetopisemskimi citati, zgodbami in primeri.« P. Ristić je zapisal, da je takrat, ko človeka zadene veliko trpljenje, težko razumeti besede, veliko bolje razumemo bližino in sočutje, »toda tudi beseda ob pravem času, na pravi način, celo argument, lahko prinese nekaj upanja in nov, nekoliko osvobojen način gledanja na bolečino.«

Prevajalec Marjan Poljanec je povedal, da je tudi njega vsebina nagovorila: »Gre za izredno bodrilni besedili tako prvega kot drugega avtorja. Ne preseneča, da je v Franciji doslej izšlo okrog 250 tisoč izvodov te knjige. Knjižica 'lahko povabi v razmislek tudi tiste, ki so oddaljeni', zapiše pisec spremne besede. Kot takega me zelo počuno nagovarja Zgodba očeta Taulèra. Pa razdelek Vadbba zaupljive prepustitve. In da ne prosimo dovolj ...«

KORISTNOST PREIZKUŠENJ JE PODOBNA KORISTNOSTI PULJENJA ZOB

Vsebina knjige je razdeljena na pet delov. Prve tri je napisal Saint-Jure, zadnji del pa sv. La Colombière. V prvem delu z naslovom *Božja volja je ustvarila in vodi vse stvari* se bralci zavemo, da je Bog najvišja modrost, ki ureja vse dogodke, tako dobre kot slabe. Morda je ta del za današnjega bralca najbolj pretresljiv, saj težko razumemo, da more Bog želeto slabe

stvari. Saint-Jure ta odgovor ponazarja z zgledi o Jobu, o starozaveznem Jožefu, najbolj nazoren pa je primer bolnika, ki se za to, da bi dolgoročno ozdravel, prepusti bolečim zdravnikovim ukrepom. Včasih so to bile pijavke, danes pa bi lahko tu navedli npr. kemoterapijo, puljenje zob ...

Glede na to, da se – kot smo vsi lahko že ugotovili – bolečini ne moremo izogniti, lahko notranji mir dosežemo tako, da se čim bolj prepustimo zavedanju, ki je lepo povzeto v tem citatu: »Nič se vam ne zgodi, česar Bog ne bi hotel, in Bog zmeraj hoče le to, kar je za nas najboljše.« Saint-Jure bralca opomni, da nas Jezus vabi, da vzamemo svoj križ in gremo za njim in da je njegov jarem lahek. Piše o pobožnem redovniku, očetu Taulèru, ki je prosil Gospoda, naj »mu pokaže najzanesljivejšo in najkrajšo pot do resnične popolnosti«. Na pot mu je Bog poslal berača, ki je redovniku povedal, da je po Go-

»NIČ SE VAM NE ZGODI, ČESAR BOG NE BI HOTEL, IN BOG ZMERAJ HOČE LE TO, KAR JE ZA NAS NAJBOLJŠE.«

spodovi zaslugi vedno srečen. »Dnevi so slabi le, kadar jih ne porabimo za to, da izkazujemo Bogu čast, ki smo mu jo dolžni; dnevi so zmeraj

dobri, če jih ne glede na to, kaj prinašajo, posvetimo temu, da ga z naklonjenostjo hvalimo. /.../ Taulère je odslej vedel, kar je moral vedeti.«

Tretji razdelek govori o tem, kako udejanjiti vdanost v Božjo voljo, saj je kljub temu da vse te stvari razumsko usvojimo, tako težko živeti. Že pred 350 leti, ne le danes! Ta del knjige je najbolj konkreten, saj daje avtor kratke nasvete za ljudi, ki se znajdejo v eni od trinajstih življenjskih situacij: v naravnih nesrečah, težavah doma, ob udarcih usode, v revščini, ponižanjih, osebnih pomanjkljivostih, v boleznih, v smrti, ob odvzemu zunanjih milosti, v posledicah naših grehov, v notranjih stiskah, pa tudi v krepostih in duhovnih ugodnostih. Za vodilo nam daje številne navedke iz Svetega pisma, najbolj pa izpostavi Jezusove besede v Getsemaniju: »/.../ toda ne moja volja, ampak tvoja naj se zgodi« (Lk 22,42). Navaja, da je sv. Leon dejal, da je ta izrek »zveličanje vsega njegovega mističnega Telesa, svete Cerkve. /.../ Naj se vsi otroci Cerkve, odkupljeni za tako visoko ceno in opravičeni brez kakršne koli lastne zasluge, naučijo tega izreka.«

RECEPT ZA POPOLNO SVOBODO IN SREČO

Sveti La Colombière bralce vabi, naj se vržejo v Božje naročje, saj je to recept za popolno svobodo. Kdor se »kot na slepo vrže v naročje Bogu, se mu prepusti tako rekoč brezpogojno in brez zadržkov, povsem odločen, da se zanese nanj v vsem, in

Klasik katoliške duhovnosti je pravkar izšel pri založbi Družina.

da si ne želi ničesar več in se ne boji ničesar več, skratka da ne bo želel ničesar več, kar želi, in da bo želel vse, kar želi On, potem pravim, da je ta srečni človek od tega trenutka popolnoma svoboden.« Piše, da je sreča tistega, ki se tako prepusti Božji previdnosti, trajna, nesklajana in večna. »Predstavljam si ga kot človeka, ki sedi na pečini sredi oceana; vidi prihajati najsilovitejše valove, ne da bi se ustrašil.«

Kdo si ne bi želel takšne sreče? V knjižici, ki je po obsegu sicer majhna, po vsebini pa velika, najdemo tudi številne konkretne vaje za prepustitev Božji previdnosti. ■

MOJCA PURGER

PODLISTEK

Tanja Mlakar

KLOŠARKA NA MIKLOŠIČEVI

52

Tokrat se je odločila, da mu bo pripovedovala o časih, ko je bil Lovro še majhen deček. Spominov je bilo veliko, izbirala pa je le tiste, ki so ju nasmejali.

»Mama, vsega tega se spomniš?« Vsega, je prikimala Irena, in še mnogo več.

»Kaj pa se je tebi zgodilo v minulih tednih?« ga je pogledala.

»Marsikaj,« je odvrnil Lovro, najbolj od vsega pa ga je prizadela očetova bolezen. Vedela je za to.

»Res?«

»Tvoj oče mi je telefoniral, tako sem izvedela.« Spomnila se je tistega dne, ko ji je Ana povedala, da jo je klical Ignac s prošnjo, naj ga nujno pokliče nazaj. Morda se Lovro ne želi srečati z menoj, jo je spreletelo v prvem hipu, in ji bo Ignac sporočil, da odpoveduje nedeljsko srečanje. Ana je opazila njen strah, takoj je stopila k telefonu in poklicala na dogovorjeno številko. Ko je prišel do telefona, ji je predala slušalko.

»V bolnišnici sem, zato v nedeljo ne bom mogel pripeljati Lovra. A nič ne skrbi, prosil sem Srečka, on ti ga bo pripeljal.« Oddahnila si je in se mu zahvalila za sporočilo. Takrat je tudi izvedela žalostno novico. Ko ga je vprašala, zakaj je v bolnišnici, je bila na drugi strani slušalko dolgo časa tišina. Že se je hotela posloviti, ko je začel:

»Kot zdaj kaže, mi bodo morali odrezati nogo nad kolenom.« O, moj Bog, jo je prešinilo. Ni našla besed tolažbe, čeprav jo je zelo pretreslo.

Zdaj se je spet ozrla k Lovru.

»Verjetno te mora zelo skrbeti zanj, kajne?« Prikimal je in sklonil glavo.

»Morali bomo prodati živino. Dedek ne more več delati, star je že in ima težave s srcem. Dokler je oče še hodil s protezo, je zmogel še veliko postoriti, zadnje čase pa se je premikal le še s pomočjo bergel, pa še to počasi. Jaz pa moram končati šolo, oče pravi, naj bo to moja prva skrb.« V njegovi pripovedi je zaznala žalost, prišla ga je za roko in se mu nasmehnila.

»Prepričana sem, da boš spet napolnil hlev, ko boš končal šolo.«

»Saj, vse to vem, a vseeno mi je težko, da bomo morali zdaj živino prodati,« je vzdihnil. Vem, je pomislila Irena, nekatere odločitve v življenju so težke, a neizprosne, tudi sama jih je doživela. Vseeno je bila na Lovra izredno ponosna, kljub svoji mladosti je razmišljal zrelo in bil zazrt v prihodnost. Videlo se je, da je odrasčal pretežno v družbi starejših, neobremenjeno otroštvo je spolzelo mimo njega.

»Vse bo še v redu, ne skrbi,« mu je tiho dejala.

Kmalu zatem sta se odpravila k Lučki. Odkar je Irena vedela, da se bodo ta dan srečali vsi trije, je pogosto premišljevala o tem. Pred njo so se prikazovale različne situacije, ki bi se lahko zgodile. Se bosta brat in sestra prepoznala ali si bosta kot tujca? Kot otroka sta bila močno navezana drug na drugega, posebej Lučka je skrbno pazila na mlajšega bratca; se bodo v njej zdaj

zbudila enaka čustva? Pa Lovro, je v njem ostal še kakšen spomin na tista tri leta, ko so živeli skupaj? Hodila sta v tišini, Irena je spoznala, da se tudi v Lovru porajajo vprašanja, morda tudi strahovi, kako bo potekalo današnje srečanje.

Lučka ju je videla z okna svoje sobe, saj ju je že pričakovala na dvorišču, ko sta prispela do tja. Irena jo je zagledala že od daleč, pomahala ji je. Opazila je Lovrov vprašujoč pogled, prikimala mu je: ja, to je Lučka. Ko so prišli drug do drugega, je Lučka stopila k mami in jo objela, potem se je obrnila k Lovru.

»Ti si pa Lovro, kajne?« Prikimal je in ji podal roko, Lučka jo je sprejela in ga takoj zatem še močno objela. Presenetila ga je, a se je tudi on znašel in ji vrnil objem. Dolgo časa sta ostala objeta, ko sta stopila narazen, sta bila oba objekana. Pogledala sta Ireno in videla, da joče tudi ona. Stopila sta k njej, zdaj so se objeli vsi trije in skupaj jokali. Dolgo časa je minilo, da je objem popustil, prva se je znašla Lučka. Pogledala je Lovra in odkimala z glavo.

»Tako majhen si bil, ko sem te nazadnje videla, zdaj si pa tako velik fant, večji kot jaz.« Lovro je prikimal, še vedno je požiral solze.

»Spomnim se najine igre. Rad si se lovil in hotel si, da jaz vedno tečem za tabo in te skušam ujeti. Še danes vidim, ko si se oziral nazaj k meni in vpil: ne, ne, ne.« Lovro je spet prikimal, solze so še vedno tekle po njegovih licih.

»Se ti kaj spomniš?« Odkimal je.

»Premajhen si bil, ne moreš se spomniti. Nič ne skrbi, ti bom jaz vse povedala,« se je Lučka nasmehnila. Opazila je, da je bil Lovro močno vznemirjen, tudi ona je bila, a vseeno se je hitreje umirila. Lučka je pogledala mamo, tudi ona je jokala.

»Sem mislila, da je danes vesel dan, pa vidim, da oba le jočeta,« se je pošalila. Delovalo je, počasi sta se umirila.

»Pridita, gremo nekam na pico,« ju je povabila Irena. Takoj je opazila Lučkin vprašujoč pogled, vedela je, kaj pomeni. Prikimala ji je, naj nikar ne skrbi, ima denar. Vso pot do lokala Lučki ni zmanjkalo besed, obujala je spomine, za Lovra je imela pripravljenih tudi mnogo vprašanj. Sprva je bil Lovro zadržan, počasi se je sprostil in ji začel odgovarjati. Irena je videla, da sta takoj vzpostavila pristen stik, predvsem po Lučkini zaslugi. Ona pa se je lahko v miru posvetila opazovanju svojih otrok in sreči, ki je sijala z njunih obrazov.

Dan je prehitro minil, je pomislil Lovro, ko se je poslovil od Lučke. Zdaj, ko sta se spoznala, se bosta večkrat srečala, sta si obljubila. Lovro se ni mogel spomniti nobene podrobnosti iz svojega otroštva, vseeno pa je začutil, da je imela Lučka v prvih letih njegovega življenja pomembno vlogo, predvsem je iz njenih pripovedi začutil neizmerno ljubezen do malega Lovra. Tudi on je že nekaj vedel o njenem otroštvu, vseeno pa je bil začuden, ko mu je brez grenkobe opisovala nenehne selitve. Spoznal je, da je bilo njemu marsikaj prihranjeno, imel je stalno posteljo in ob njem sta bila babica in dedek, ki sta ga imela nadvse rada.

Lovro in Irena sta se poslovila v zgodnjem večeru, na dogovorjenem kraju je Lovra že čakal dedek. Ko je prišel do avta, se je še enkrat obrnil in pomahal mami, potem pa prisedel v avto. Domov sta se vozila v tišini, Lovro je premišljeval o minulem dnevu.